

Arrest

nr. 93 820 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. LECLERC die in opvolging van advocaat F. GELEYN verschijnt, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen België binnen op 30 november 2009 en dienden op 7 december 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 23 april 2012 werden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die de volgende dag per aangetekend schrijven naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Ten aanzien van verzoeker:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Tadzjiek origine, afkomstig van de stad Herat, waar u werkte als metaalbewerker. U verliet Afghanistan omwille van problemen met de taliban. Tijdens het bewind van de taliban diende uw broer als soldaat. Op een dag –naar het einde van de bewind van de taliban toe – werd hem gevraagd een meisjesschool te laten exploderen. Omdat hij zijn opdracht weigerde, zocht men een reden om hem te treffen. Daarom werd hij ervan beschuldigd twee Kalasjnikovs te hebben gestolen toen hij wacht liep. Uw broer werd gevangengenomen, maar kon ontsnappen. Daarom keerde de taliban zich tegen u. Ze wilden weten waar uw broer was. U werd gevangengenomen en gefolterd maar wist vrij te komen door bemiddeling van een oudere. De taliban gaven u 24 uur de tijd om uw broer te vinden. Van deze tijd maakte u gebruik om te vluchten naar een ver familielid in het district Ghorian, waar u onderdook. Toen het Talibanregime ten val kwam keerde u terug naar Herat-stad. Vele jaren later werd u, op een avond toen u terug naar huis keerde van uw werk, aangevallen door onbekenden. U kon ontkomen dankzij de hulp van passanten. U ging naar de politie en diende klacht in bij het provinciehuis. Toen u enige tijd later uw winkel wilde sluiten, werd u opnieuw benaderd en bedreigd door gewapende mannen. Ze sloegen u neer met hun pistool en lieten u achter. Hierop besliste u te vluchten. U verliet Afghanistan samen met uw echtgenote A.(...) M.(...) (OV. 6.537.484) en uw dochter M.(...). U reisde naar België waar u op 30 november 2009 aankwam en op 7 december 2009 asiel vroeg.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een taskara, enkele kopieën van foto's en vijf kopieën van medische attesten.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande de oorzaken van uw problemen in Afghanistan bijzonder onaannemelijk zijn. U stelde dat uw broer, die soldaat was tijdens het Talibanregime, door zijn oversten werd gevraagd een school te laten exploderen en alle kinderen te doden (cgvs, p. 7). U kon het niet met zekerheid zeggen, maar vermoedelijk betrof het een meisjesschool – want daar waren de taliban tegen – en was het, dit maal met zekerheid, een openbare school (cgvs, p. 7). Het is echter onwaarschijnlijk dat de Taliban in de periode dat zij aan de macht waren er zulke methodes op nahielden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt immers dat de Taliban reeds in 1996 een edict uitvaardigden dat meisjes verbod naar school te gaan. Openbare meisjesscholen werden gesloten. Dit gebeurde vooral in de grote steden, zoals Herat, waar de macht van de Taliban groter was. In 1998 vaardigde de taliban opnieuw een edict uit dat stelde dat ook privé-meisjesscholen moesten worden gesloten. De sluiting van meer dan 100 privé-scholen was het gevolg. Afgaande op uw verklaringen moet men in 2000 –u gaf immers aan dat het Talibanregime een jaar na uw vlucht uit Herat viel (cgvs, p.9)- aan uw broer de betreffende opdracht gegeven hebben. Het is onwaarschijnlijk dat een regime dat aan de macht is scholen zou sluiten door ze op te blazen en de kinderen te doden, terwijl ze dat per edict kan doen en al gedaan had. Deze vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook in hoge mate.

Verder dient hieraan te worden toegevoegd dat uw echtgenote bijzonder weinig weet van wat u precies overkwam. Zo kan zij zeggen door hoeveel mannen u de eerste keer werd aangevallen, noch door hoeveel mensen u gered werd (cgvs A.(...) M.(...), p. 3). Uw vrouw wist ook niet of uw belagers bij de eerste aanval wapens bij zich droegen of niet (cgvs A.(...) M.(...), p.3). Zij was ook niet bij machte aan te geven waar u gewond was geraakt na de eerste aanval (cgvs A.(...) M.(...), p. 3). Dit mag verbazen aangezien u zelf aangaf geslagen te zijn geweest op uw hoofd en op uw rechter wenkbrauw (cgvs, p. 12). Uw verwondingen moeten dan ook duidelijk zichtbaar zijn geweest. Bovendien blijken uw verklaringen over de aanval in de winkel tegenstrijdig met die van uw echtgenote. Uzelf beweerde dat u toen in de nek werd geslagen. Daarna viel u op de grond en gingen uw belagers weg (cgvs, p. 11). Uw vrouw echter beweerde dat u ook in uw winkel door tussenkomst van voorbijgangers werd gered (cgvs A.(...) M.(...), p 3). Het is zonder meer opmerkelijk dat uw echtgenote zo weinig weet van wat er u overkomen is. Zelfs indien wordt aangenomen dat vrouwen in de Afghaanse cultuur niet van alles op

de hoogte worden gesteld, mag er van elke asielzoeker worden verwacht dat hij of zij op de hoogte is van de redenen waarom men het land van herkomst verlaat. Dat uw vrouw van de meest elementaire details van uw relaas niet op de hoogte is mag dan ook sterk verbazen. De vastgestelde onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen in hoge mate.

Bijkomend dient er op te worden gewezen dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal niet gelijklopend zijn met diegene die u aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op de DVZ vermeldde u namelijk niets over het feit dat uw broer had geweigerd in te gaan op de eis van de Taliban om een school te laten exploderen, hoewel dit element aan de basis lag van uw latere persoonlijke problemen. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde u de directe aanleiding tot uw vertrek -het feit dat u tweemaal werd aangevallen en bedreigd (cgvs, p.10)- evenmin. Deze vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijkomend.

Op basis van al het voorgaande meen ik dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend. De door u aangebrachte documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. De kopie van uw taskara houdt immers geen enkel verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven. Uit de medische attesten en de foto's die u voorlegt kan verder evenmin een verband met de door u aangehaalde incidenten worden afgeleid.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat meer bepaald in het district Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport " UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz" dd. 26 augustus 2010 (updated 24-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt verder dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Op basis van de geraadpleegde bronnen kan ook vastgesteld worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara in de provincie Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Het niveau van geweld is daar niet van die aard dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zouden lopen.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten aanzien van verzoekster:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Tadzjiek origine, afkomstig van de stad Herat. U verliet Afghanistan omwille van de problemen van uw man, M.(...) F.(...) (OV. 6.689.926), met de taliban. Tijdens het bewind van de taliban diende de broer van uw man als soldaat onder het regime. Op een dag – naar het einde van de bewind van de taliban toe – werd hem gevraagd een meisjesschool te laten exploderen. Omdat hij zijn opdracht weigerde, zocht men een reden om hem te treffen. Hij werd ervan beschuldigd twee Kalasnikovs te hebben gestolen toen hij wacht liep. Uw schoonbroer werd gevangengenomen, maar kon ontsnappen. Daarom keerde de taliban zich tegen uw echtgenoot, ze wilden weten waar zijn broer was. Uw echtgenoot werd gevangen genomen en gefolterd, maar wist vrij te komen door bemiddeling van een oudere. De taliban gaven hem 24 uur de tijd om zijn broer te vinden. Van deze tijd maakte hij gebruik om te vluchten naar een ver familielid in het district Ghorian, waar hij onderdook. Toen het Talibanregime ten val kwam, keerde hij terug naar Heratstad. Vele jaren later werd hij, op een avond toen hij terug naar huis keerde van zijn werk, aangevallen door onbekenden. Hij kon echter ontkomen dankzij de hulp van passanten. Uw echtgenoot ging naar de politie en diende klacht in bij het provinciehuis. Toen hij enige tijd later zijn winkel wilde sluiten, werd hij opnieuw benaderd en bedreigd door gewapende mannen. Ze sloegen hem neer met hun pistool en lieten hem achter. Hierop beslisten jullie te vluchten. U verliet Afghanistan, samen met uw echtgenoot en dochter M.(...), en reisde naar België waar u op 30 november 2009 aankwam en op 7 december 2009 asiel aanvroeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, M.(...) F.(...), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande de oorzaken van uw problemen in Afghanistan bijzonder onaannemelijk zijn. U stelde dat uw broer, die soldaat was tijdens het Talibanregime, door zijn oversten werd gevraagd een school te laten exploderen en alle kinderen te doden (cgvs, p. 7). U kon het niet met zekerheid zeggen, maar vermoedelijk betrof het een meisjesschool – want daar waren de taliban tegen – en was het, dit maal met zekerheid, een openbare school (cgvs, p. 7). Het is echter onwaarschijnlijk dat de Taliban in de periode dat zij aan de macht waren er zulke methodes op nahielden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt immers dat de Taliban reeds in 1996 een edict uitvaardigde dat meisjes verbodt naar school te gaan. Openbare meisjesscholen werden gesloten. Dit gebeurde vooral in de grote steden, zoals Herat, waar de macht van de Taliban groter was. In 1998 vaardigde de taliban opnieuw een edict uit dat stelde dat ook privé-meisjesscholen moesten worden gesloten. De sluiting van meer dan 100 privé-scholen was het gevolg. Afgaande op uw verklaringen moet men in 2000 – u gaf immers aan dat het Talibanregime een jaar na uw vlucht uit Herat viel (cgvs, p.9) – aan uw broer de betreffende opdracht gegeven hebben. Het is onwaarschijnlijk dat een regime dat aan de macht is scholen zou sluiten door ze op te blazen en de kinderen te doden, terwijl ze dat per edict kan doen en al gedaan had. Deze vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook in hoge mate.

Verder dient hieraan te worden toegevoegd dat uw echtgenote bijzonder weinig weet van wat u precies overkwam. Zo kan zij zeggen door hoeveel mannen u de eerste keer werd aangevallen, noch door hoeveel mensen u gered werd (cgvs A.(...) M.(...), p. 3). Uw vrouw wist ook niet of uw belagers bij de eerste aanval wapens bij zich droegen of niet (cgvs A.(...) M.(...), p.3). Zij was ook niet bij machte aan te geven waar u gewond was geraakt na de eerste aanval (cgvs A.(...) M.(...), p. 3). Dit mag verbazen aangezien u zelf aangaf geslagen te zijn geweest op uw hoofd en op uw rechter wenkbrauw (cgvs, p. 12). Uw verwondingen moeten dan ook duidelijk zichtbaar zijn geweest. Bovendien blijken uw verklaringen over de aanval in de winkel tegenstrijdig met die van uw echtgenote. Uzelf beweerde dat u toen in de nek werd geslagen. Daarna viel u op de grond en gingen uw belagers weg (cgvs, p. 11). Uw vrouw echter beweerde dat u ook in uw winkel door tussenkomst van voorbijgangers werd gered (cgvs A.(...) M.(...), p 3). Het is zonder meer opmerkelijk dat uw echtgenote zo weinig weet van wat er u overkomen is. Zelfs indien wordt aangenomen dat vrouwen in de Afghaanse cultuur niet van alles op de hoogte worden gesteld, mag er van elke asielzoeker worden verwacht dat hij of zij op de hoogte is van de redenen waarom men het land van herkomst verlaat. Dat uw vrouw van de meest elementaire details van uw relaas niet op de hoogte is mag dan ook sterk verbazen. De vastgestelde onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen in hoge mate.

Bijkomend dient er op te worden gewezen dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal niet gelijklopend zijn met diegene die u aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op de DVZ vermeldde u namelijk niets over het feit dat uw broer had geweigerd in te gaan op de eis van de Taliban om een school te laten exploderen, hoewel dit element aan de basis lag van uw latere persoonlijke problemen. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde u de directe aanleiding tot uw vertrek – het feit dat u tweemaal werd aangevallen en bedreigd (cgvs, p.10) – evenmin. Deze vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijkomend.

Op basis van al het voorgaande meen ik dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend. De door u aangebrachte documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. De kopie van uw taskara houdt immers geen enkel verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven. Uit de medische attesten en de foto's die u voorlegt kan verder evenmin een verband met de door u aangehaalde incidenten worden afgeleid."

Aangezien u zich in het kader van uw asielverzoek volledig baseert op de verklaringen van uw echtgenoot betreffende zijn vluchtmotieven kan er, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, ook in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van

de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat meer bepaald in het district Herat te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “ UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB “Afghanistan” – “Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz” dd. 26 augustus 2010 (updated 24-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt verder dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Op basis van de geraadpleegde bronnen kan ook vastgesteld worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara in de provincie Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Het niveau van geweld is daar niet van die aard dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zouden lopen.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig "middel" merken verzoekers vooreerst op dat de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, samenhangen en dit rechtvaardigt dat zij de zaak inleiden door middel van één enkele inleidingsakte. Verzoekers trachten vervolgens de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en voeren aldus een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Verzoekers voeren aan dat verzoeker nooit heeft bevestigd dat het om een meisjesschool ging maar dit louter vermoedt. Verzoekers benadrukken dat het in ieder geval de bedoeling was van de Taliban op het moment dat zij aan de macht waren om het onderwijs te vernietigen, dat zelfs indien het om een meisjesschool zou gegaan hebben, het niet is omdat de Taliban de sluiting van de scholen had opgelegd, dat ook alle scholen effectief gesloten waren, dat het trouwens niet is omdat de Taliban aan de macht zijn op dat moment dat zij geen dergelijke gewelddadige middelen meer gebruiken. Verzoekers voegt dienaangaande een rapport toe van het US Department of State, "*Country Reports on Human Rights Practices*" van 23 februari 2001. Dat ze aan de macht waren veranderde niets daar ze beroep doen op geweld om hun regels op te leggen en de bevolking in een klimaat van terreur storten. Verzoekers illustreren dit door het neerleggen van een artikel "*Some 160 Afghan schoolgirls ill after suspected gas attack*" Radio Free Europe/Radio Liberty van 29 mei 2012 en een artikel van Euronews van 23 mei 2012, die verduidelijken dat de Taliban nog steeds probeert het onderwijs in Afghanistan te vernietigen. Verzoekers menen dat gelet op de door hen toegevoegde informatie duidelijk blijkt dat hun asielrelaas wel geloofwaardig is.

Met betrekking tot verzoeksters onwetendheid omtrent de eerste aanslag tegen verzoeker gericht, stellen verzoekers vast dat de commissaris-generaal lijkt te vergeten dat verzoekster niet aanwezig was op het ogenblik van de feiten en zij dus afhankelijk is van de informatie die haar echtgenoot haar hieromtrent geeft. Volgens verzoekers mag ook niet vergeten worden en hebben zij er eerder reeds op gewezen dat de Afghaanse cultuur, waarin de echtgenoot niet alles aan de echtgenote vertelt, verschilt van de westerse.

Verder betogen verzoekers niet te begrijpen waar hun verklaringen met betrekking tot de aanval op verzoeker in zijn winkel onderling tegenstrijdig zouden zijn. Ze wijzen erop dat zij beiden over een verschillend moment spraken, verzoeker over de gebeurtenissen op het moment van de aanval en verzoekster over wat er na de aanval gebeurde. Men kan hier, aldus verzoekers, niet over een tegenstrijdigheid spreken aangezien verzoeker zegt dat hij valt en de daders vervolgens weggaan en verzoeksters zegt dat de voorbijgangers hem zijn komen helpen. Betreffende de opgeworpen tegenstrijdigheid in hun verklaringen over de verwondingen die verzoeker opliep tijdens de eerste aanval, werpen verzoekers op dat verzoekster louter sprak over de ernst van de kwetsuren, maar niet over waar deze zich bevonden, en zij op geen enkel ogenblik expliciet zei dat ze niet wist waar verzoeker gewond was. Volgens verzoekers is er hier dus evenmin sprake van een contradictie in hun verklaringen.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden tussen het verhoor dat plaatsvond bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dit voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen menen verzoekers dat het normaal lijkt, in de context van het interview voor DVZ, waar verzoeker gevraagd wordt kort uiteen te zetten om welke redenen hij uit zijn land van herkomst is gevlucht, dat verzoeker enkel melding heeft gemaakt van de gebeurtenis waarna hij bedreigd werd door de Taliban en dat hij niet verder terug in het verleden is gegaan, zijnde de reden waarom zijn broer beschuldigd werd van diefstal. Dat dit bijgevolg door het CGVS niet kan beschouwd worden als een element dat de waarachtigheid en geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker in vraag kan stellen.

Verwijzende naar en citerende uit de Proceduregids van UNHCR herinneren verzoekers eraan dat de bewijslast in asielzaken met enige meegaandheid moet beoordeeld worden. Voorts laten verzoekers gelden dat in toepassing van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag elke persoon die een gegronde vrees heeft om vervolgd te worden omdat hij tot een sociale groep behoort, als vluchteling kan erkend worden. Ze wijzen erop dat de "UNHCR's *eligibility guidelines for assessing the international protection needs of afghan asylum-seekers*" van december 2007 als risicogroep erkent, een groep van personen

die een groep individuen bekritiseert die controle uitoefenen in hun land, in dit geval zijnde de Taliban. Verzoekers, die stellen dat het Commissariaat-generaal zelf erkent dat zij een risicoprofiel hebben, opperen dat zij deel uitmaken van deze sociale groep, aangezien de taliban zich tegen eerste verzoeker heeft gekeerd. Ze behoren tot een categorie van personen die blootgesteld staan aan een hoger risico om het slachtoffer te worden van een aantasting van de rechten van de mens. Trouwens, zo vervolgen ze, kan in toepassing van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag elke persoon die een gegronde vrees heeft om vervolgd te worden omwille van zijn politieke overtuiging als vluchteling erkend worden. Volgens hen wordt deze politieke overtuiging hen toegeschreven in zoverre zij door de bevelen van de taliban niet op te volgen, beschouwd worden als verraders die samenheulen met de autoriteiten, vijand van de terroristische groeperingen.

Vervolgens citeren verzoekers rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en merken ze op dat ze klacht neerlegden bij de politie en zich nadien tot de provinciale raad hebben gewend, doch zij hen niet de noodzakelijke bescherming konden bieden tegen hun vrees voor vervolging. Verwijzend naar een paragraaf uit een arrest van de Raad met betrekking tot artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, stellen verzoekers dat ze *in casu* aantonen dat zij vervolgd zijn geweest en het Commissariaat-generaal niet aantoont dat er goede redenen bestaan om te denken dat deze vervolging zich niet meer zal herhalen.

Voorts betogen verzoekers dat een alternatieve vlucht naar een ander deel van het land ondenkbaar is, gezien de situatie die heerst in Afghanistan en gezien de aanwezigheid van de taliban in het hele land. Verwijzend naar informatie van UNAMA (Agence des Nations Unis pour l'assistance de la mission en Afghanistan) opperen ze dat de taliban sterk aanwezig is in Afghanistan en in het land terreur zaaien.

Daarnaast werpen ze op dat de actuele situatie in Herat niet vergelijkbaar is met deze van de maand oktober 2011. De terroristische aanslagen in de regio van Herat zijn zeer frequent zozeer dat de Franse diplomatie adviseert om zich niet naar Afghanistan te begeven. Verzoekers zijn van mening dat de commissaris-generaal zich bijgevolg niet gebaseerd heeft op een geactualiseerd verslag om zijn beslissing te nemen. Volgens verzoekers werden op 21 augustus 2011, enkele maanden voorafgaand aan de datum van het geactualiseerd verslag waarop de commissaris-generaal zich beroept, vier terroristen gearresteerd in de provincie Herat die aansprakelijk werden gesteld voor een reeks zelfmoord- en bomaanslagen uitgevoerd in die provincie. Dit is volgens hen het bewijs dat er wel degelijk terroristische activiteit is in Herat. Voorts verwijzen ze naar en citeren ze uit een artikel van de Zwitserse organisatie voor hulp aan vluchtelingen van 23 augustus 2011 en een verslag van het US Department of State. Ze merken ook op dat recent nog enkele aanslagen gebeurden in de regio van Herat, met name twee zelfmoordaanslagen op 10 april 2012 waarbij minstens 15 doden vielen, een aanslag van de taliban op 29 maart 2012 die minstens aan één persoon het leven kostte en een zelfmoordaanslag op 17 mei 2012 in het Westen van Afghanistan die 9 slachtoffers maakte. In tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert, zijn het geweld en de terroristische aanslagen de laatste tijd verhoogd in de regio van Herat, aldus verzoekers, die in dit verband citeren uit een verslag van UNAMA van 2011, geactualiseerd in februari 2012. Voorts citeren verzoekers deels artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en poneren zij dat gezien de vervolgingen van de taliban die zij hebben ondergaan zij redenen hebben om te vrezen voor hun veiligheid en hun fysieke integriteit in geval van terugkeer. Tot slot voeren verzoekers aan dat in het geval de Raad meent dat zij noch voor de vluchtelingenstatus, noch voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, een bijkomende onderzoeksmaatregel noodzakelijk is teneinde de actuele situatie in Afghanistan en in het bijzonder in Herat opnieuw te evalueren en de bestreden beslissingen te dien einde in uiterst ondergeschikte orde te vernietigen.

2.2. De asielaanvraag van verzoeker wordt door het Commissariaat-generaal afgewezen om reden dat: (i) zijn verklaringen aangaande de oorzaken van zijn problemen in Afghanistan niet aannemelijk zijn, (ii) zijn echtgenote bijzonder weinig afweet van wat hem precies overkwam, (iii) verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegde over de aanval in de winkel, (iv) verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal niet gelijklopend zijn met diegene die hij op de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde, (v) er actueel voor burgers in het district Herat geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) bestaat en (vi) de door hem aangebrachte documenten niet van aard zijn voormelde conclusies te wijzigen.

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster stelt vast dat zij zich voor haar asielaanvraag op dezelfde problemen beroept als haar echtgenoot in wiens hoofde werd besloten tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus, zodat wat haar betreft evenmin kan besloten

worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te zijn ontvlucht omwille van problemen met de taliban. Deze zouden zijn broer K. S., toen deze weigerde zijn opdracht een school te laten exploderen uit te voeren, er valselijk van beschuldigd hebben twee kalasjnikovs te hebben gestolen tijdens zijn wacht. Verzoekers broer werd gevangen genomen, doch kon ontsnappen waarna de taliban zich tegen verzoeker keerde. Hij werd op zijn beurt door de taliban gevangen genomen en gefolterd maar wist middels bemiddeling van een oudere vrij te komen, onder de voorwaarde dat hij binnen de 24 uur zijn broer zou vinden. Verzoeker en zijn echtgenote maakten van die tijd gebruik door onmiddellijk te vluchten naar een ver familielid in het district Ghorian, waar zij onderdoken. Toen het talibanregime ten val kwam keerden zij terug naar de stad Herat. Vele jaren later werd verzoeker op zijn terugweg van het werk naar huis door onbekenden aangevallen, doch kon hij dankzij de hulp van voorbijgangers ontkomen. Enige tijd later werd hij tijdens het sluiten van zijn winkel opnieuw benaderd en bedreigd door gewapende mannen die hem met een pistool in zijn nek sloegen en daarna achterlieten. Hierop beslisten verzoekers hun land te verlaten (gehoorverslag verzoeker 15 februari 2012, p. 7-13).

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen bij het Commissariaat-generaal met betrekking tot enkele belangrijke punten uit zijn relaas in ernstige mate afwijken van hetgeen hij eerder tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard. Zo vermeldde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niet dat zijn broer, K. S., geweigerd had in te gaan op de eis van de taliban om een school te laten exploderen, ofschoon dit element aan de basis zou liggen van alle problemen die hij later persoonlijk met de taliban zou hebben gekend. Verzoeker werd er op de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans uitdrukkelijk op gewezen dat *“bij het invullen van de vragenlijst (...) van” de “asielzoeker verwacht” wordt dat hij “nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom” hij “bij (...) terugkeer problemen vreest of riskeert” en “in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft”* (Vragenlijst verzoeker 17 september 2010, p. 1). Verzoekers bieden geen afdoende verklaring voor deze omissie terwijl dit element nochtans de kern van het asielrelaas raakt aangezien dit de reden is waarom zijzelf persoonlijk geviséerd, bedreigd en vervolgd werden door de taliban. Verzoeker maakte tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien op geen enkel moment gewag van de twee gewelddadige incidenten in de periode net voor zijn vertrek uit Afghanistan, ofschoon deze, zo gaf hij nadien op het Commissariaat-generaal aan, de directe aanleiding waren voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Hij repte er met geen woord over het feit dat hij tot tweemaal toe zou zijn aangevallen en bedreigd, eenmaal op de terugweg van zijn werk naar huis en een tweede en laatste keer in zijn winkel, doch verklaarde dat het feit dat de taliban elke dag machtiger werd en hij had vernomen dat G. J. was teruggekeerd aan de basis lagen van zijn beslissing Afghanistan met zijn gezin te verlaten (*Ibid.*, p. 2).

Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Verzoeker is hier echter, zo blijkt duidelijk uit het voorgaande, geheel in gebreke gebleven. De vaststelling dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal sterk uiteenlopende versies gaf van de vervolgingsproblemen die hem ertoe noopten zijn land van herkomst te verlaten, zet op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas op de helling.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden met betrekking het gewelddadige incident in de winkel waarbij verzoeker werd bedreigd en geslagen. Volgens verzoekster kwamen er op het moment dat de invallers hun wapen trokken mensen de winkel binnen die het leven van haar man redden (gehoorverslag verzoekster 15 februari 2012, p. 2). Deze zou haar, zo blijkt uit haar verklaringen, diezelfde avond na de aanval in de winkel thuis hebben gezegd dat *“als er niemand was geweest”* hij *“niet meer in leven zou zijn”* (*Ibid.*, p. 3). Verzoeker zelf maakte tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal echter op geen enkel moment gewag van het feit dat bij die aanval in de winkel voorbijgangers zijn leven zouden hebben gered. Integendeel, hij verklaarde dat de aanvallers hem met een pistool in zijn nek sloegen en zij, nadat hij op de grond lag, weggingen (gehoorverslag verzoeker 15 februari 2012, p. 10). Over voorbijgangers die zich met dit incident zouden hebben

gemoeid, laat staan zijn leven zouden hebben gered, repte hij evenwel met geen woord. Verzoekers' huidig verweer met betrekking tot die contradictie in hun verklaringen kan niet worden gevolgd. In tegenstelling tot wat zij beweren, bespraken zij tijdens hun gehoren niet elk een andere fase van de gebeurtenissen in de winkel, en hebben de verklaringen die verzoekster hieromtrent aflegde, wel degelijk ook betrekking op wat er zich tijdens de aanval in de winkel gebeurde, zo blijkt duidelijk uit haar verklaringen bij het Commissariaat-generaal waar zij stelt dat de voorbijgangers haar "*man van de aanvaller*" redden (gehoorverslag CGVS verzoekster 15 februari 2012, p. 2). Verzoekers' huidige versie dat "*eens verzoeker op de grond lag, zijn de daders van de aanslag verdwenen en daarna zijn voorbijgangers gekomen om hem te redden door hem te helpen van zijn kwetsuren te bekomen*" (Verzoekschrift, p. 7), wijkt af van verzoeksters verklaringen hieromtrent en verklaart geenszins waarom verzoeker zelf tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op geen enkel moment melding maakte van de hulp van passanten. De vaststelling dat verzoekers dermate uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent een dergelijk belangrijk element in hun relaas, ondermijnt voorts de geloofwaardigheid hiervan.

Zo verzoekers aanvoeren een gegronde vrees voor vervolging te koesteren omwille van het behoren tot een sociale groep, benadrukt de Raad vooreerst dat een sociale groep in vluchtelingrechtelijke zin niet louter gedefinieerd kan worden op basis van het ingeroepen vluchtmotief. Zelfs indien zou worden aangenomen dat het relaas op waarheid berust, *quod non*, kan dienaangaande immers het volgende worden vastgesteld. Het feit dat verzoeker beweerdelijk gevisieerd zouden worden door de Taliban volstaat niet om als sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de vreemdelingenwet. Verzoekers betoog gaat immers voorbij aan het begrip 'sociale groep' zoals verduidelijkt in artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet. Zo wordt een groep geacht een specifieke sociale groep te vormen als de leden ervan een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan gewijzigd worden, als zij een kenmerk of geloof delen dat dermate fundamenteel is voor hun identiteit of morele identiteit dat van de betrokkenen niet kan geëist worden dat zij dit opgeven en dat de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Verzoekers kunnen bijgevolg niet beschouwd worden als behorende tot een sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas kunnen verzoekers zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad is tot slot van mening dat verzoekers naar Herat kunnen terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers, ofschoon de veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan sterk varieert, lopen burgers in het district Herat, dat gelegen is in de gelijknamige provincie en waarvan verzoekers verklaren afkomstig te zijn, op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit het Cedoca-rapport dat aan het administratief dossier werd toegevoegd en dat gebaseerd is op een veelheid aan internationale bronnen en bronnen ter plaatse, blijkt immers dat er op dit ogenblik in het district Herat, net als in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara, geen sprake is van veralgemeend geweld in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet ('*Subject Related Briefing – "Afghanistan"- "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz)"*' updated 24/10/2011). Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten er erg beperkt blijft. Op 2 april 2011 was er voor de eerste keer sinds 2009 een gewapende aanval in de stad en eind mei van datzelfde jaar gebeurde er nog een zwaar incident, meer bepaald een aanval met zelfmoordterroristen op een Italiaanse basis waarbij vier doden vielen. Volgens 'Afghanistan NGO Safety Office' (ANSO) is dit echter ongebruikelijk, betrof het geïsoleerde incidenten en is de stad kalm (*Ibid.*). ANSO omschrijft de veiligheidssituatie in Herat en het omliggende district Injil als relatief rustig, behoudens af en toe "Improvised Explosive Devices". Het niveau van geweld is daar niet van dien aard dat burgers er een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Herat stad is blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier bereikbaar via haar luchthaven, gelegen in het district Guzara, waar er evenmin sprake is van veralgemeend geweld. Het verkeer van en naar de luchthaven bleef tot op heden gespaard van gewelddadige acties (*Ibid.*).

De door verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde stukken doen geen afbreuk aan voormelde informatie. Het rapport van de US Department of State en het *“Annual report 2011 protection of civilians in armed conflict”* bespreken slechts de algemene situatie in Afghanistan. Bovendien dateert het eerstgenoemde rapport net als het rapport *“Afghanistan: situation de sécurité à Herat”* van de Zwitserse Vluchtelingenorganisatie van voor 2011, waardoor zij bezwaarlijk actueel kunnen worden genoemd. De informatie die is opgenomen in het reisadvies van het Franse ministerie van Buitenlandse Zaken bevat nergens een verwijzing naar de situatie in de provincie Herat. Ze is bovendien slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoekers (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Het rapport van de Zwitserse Vluchtelingenorganisatie getiteld *“Afghanistan: mise à jour - La situation sécuritaire actuelle”* d.d. 23 augustus 2011 meldt dat er nooit eerder zoveel aanslagen in Herat werden geregistreerd als in juni 2011, doch spreekt zich buiten die ene stelling niet verder uit over de veiligheidssituatie in Herat. Het bevat overigens geen concrete gegevens over de aard, de doelwitten en het aantal (burger)slachtoffers van die aanslagen in juni 2011. Over de evolutie van de situatie nadien wordt met geen woord gerept. Het artikel over een aanslag op de gouverneur in de provincie Farah komt van een Frans persagentschap in Herat, doch bevat verder geen enkele link met Herat en de veiligheidssituatie aldaar. De internetartikels omtrent de arrestatie van vier terroristen in de provincie Herat en een dodelijke zelfmoordaanslag in april 2012 bevestigen het incidenteel karakter van het geweld in de provincie Herat. Verzoekers brengen echter geen concrete elementen aan die voormelde informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Herat geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, weerleggen.

De overige door verzoekers aan hun verzoekschrift gevoegde stukken, met name enkele internetartikels over aanslagen van de Taliban op scholen en enkele medische documenten, wijzigen niets aan hetgeen vooraf gaat. De foto's van eerste verzoekers hoofdletsels en zijn medische problemen vermeld in de doktersverslagen bevatten geen concrete en objectieve informatie over de werkelijke oorzaak ervan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet, in aanmerking worden genomen.

Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER